Ετος Ε' — Αριθμος 382 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 22 Ιουνιου 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀκ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου χρυσονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελὼ καὶ *Ἰουλίου Δωτέρ:* Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Ρ, (συνέχ) — *Οὐίλκη Κόλλινς* : Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. *Ν. Σπανδονῆ*, (συνέχ.)—*Guy du Maupassant* : Ο ΘΑΝΑΤΟΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραματικωτάτου μυθιστορήματος :

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου **Πέτρου Δελκούρ**.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξαίσιον, πλῆρες ἐπεισοδίων καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλὶς ἐν ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἐφημερίδι.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινητικώτατον· ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ πρὸ πάντων τὸ ὡραῖον φύλον, πεπείσμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐαισθήτων ἀναγνωστριῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ ρεύσωσι θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΜΗ'

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχε πλέον δι' αὐτὴν ἢ σαρκασμοὺς καὶ τραχεῖας ἐκφράσεις. Τῇ ἔλεγε :

— Τί γελοῖαν καὶ ἀνοῦσιον κωμῳδίαν παίζομεν, καϋμένη Πουλχερία ! εἶνε δυνατὸν νὰ σὲ διασκεδάζῃ αὐτό ;

— Ποία κωμῳδία ;

— Αἴ ! διάβολε ! ἡ αἰωνία αὐτὴ καὶ ἀηδὴς ἐπανάληψις τῶν αἰσθημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα παραδιδόμεθα. Τί ἄλλο ὄνομα θέλεις νὰ δώσῃς εἰς τοῦτο ; Τοὐλάχιστον ἂν εἴχομεν θεατὰς διὰ νὰ ἀπατήσωμεν ! Ὄχι, παίζομεν ἐνώπιον τῶν ἑδρῶν καὶ ἔχομεν τὴν ἀνοησίαν νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνωμεν ὡς σπουδαίας. Ματαίως, βλέπεις, ἐναγκαλιζόμεθα, ἐγείρομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκβάλλοντες στεναγμοὺς καὶ ἐρωτικὰς διαμαρτυρήσεις. Ἡ καρδία εἶνε κενή· ἂς τὸ ἀναγνωρίσωμεν τοὐλάχιστον.

— Ὦ ! ναί, ἡ καρδία σου εἶνε κενή, ἀλλ' ἡ ἰδική μου...

— Καὶ ἡ ἰδική σου ἐπίσης. Ἐξέτασον ὀλίγον τὸ περιεχόμενον αὐτῆς· μανία καὶ ἐπιμονὴ λυσσώδης νὰ τυραννῇς καὶ νὰ ζωογονῇς ἔρωτα παρελθόντα . . . ἔστω· ἀλλ' εἶνε ἀληθὴς ἔρως, ζῶν καὶ ἰσχυρός; Ὄχι· ἂς μὴ ἐξαντλώμεθα λοιπὸν εἰς χιμαίρας καὶ ἂς ὁρκισθῶμεν εἰς τὴν καλὴν καὶ εἰλικρινῆ φιλίαν.

— Φιλίαν ! ἀνέκραξε, ποτέ !

Καὶ προέφερεν ἐπιπλήξεις καὶ βιαίας ἀντεγκλήσεις, μὴ φειδομένη οὐδεμιᾶς ὕβρεως. Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος τὴν ἤκουεν ἀπαθὴς καὶ ψυχρός· τέλος ἐπανέπεσεν ἐξηντλημένη καὶ ψιθυρίζουσα:

— Ὦ ! εἶσαι ἄθλιος . . . οὐδέποτε μὲ ἠγάπησες.

Ὁριστικὴ ῥῆξις θὰ ἦτο προτιμοτέρα τοιαύτης καταστάσεως, ὁ δὲ Λαυρέντιος δὲν ἔπαυε νὰ τὴν προκαλῇ.

Ἡμέραν τινά, ἐσχολίαζεν ἐνώπιον αὐτῆς γεγονός τι, ὅπερ ἀπὸ τῆς προτεραίας ἐσκανδάλιζεν ὅλους τοὺς Παρισίους· νεαρά τις γυνὴ τῆς τραπεζιτικῆς ἀριστοκρατίας, ἠκολούθησεν οὐτιδανόν τινα γέροντα, δυσειδῆ καὶ βλάκα. Ὁ σύζυγος ἦτο ἀρχαῖος τις φίλος τοῦ Λαυρεντίου, ὁ Κάρολος Λεφόρ.

— Διάβολε ! ἂν τὸν ἐγνώρισα, ἔλεγεν ὁ Λαυρέντιος. Ἦτο ὁ θελκτικώτερος νέος, ὡραῖος, ἔξυπνος καὶ ἠγάπα μανιωδῶς τὴν γυναῖκά του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐζήτει παρὰ τὴν ἄδειαν νὰ τὴν λατρεύῃ . . . Μεγάλη ἀξίωσις βεβαίως, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐγκατέλιπε διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ ἕνα ἄθλιον, ὅστις πρὶν παρέλθουν ὀκτὼ ἡμέραι θὰ τὴν δείρῃ καὶ ἐκείνη θὰ τὸν ἀγαπᾷ περισσότερον ! Τί τὰ θέλεις· τοιαῦται εἶνε αἱ γυναῖκες ! Δὲν εἶνε ἔτσι, Πουλχερία ;

Ἡ Πουλχερία δὲν ἀπεκρίθη· ἦτο περίλυπος καὶ σκεπτική.

— Ἂν ἤμην, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Λεφόρ, τέταρτον ἢ ὄγδοον τοῦ μεσίτου, ἂν σὲ ἐφόρτωνα μὲ μεγαλοδωρίας, κλίνων πρὸ τῶν γονάτων σου καὶ ὀνομάζων σε εἴδωλόν μου, πρὸ πολλοῦ θὰ μὲ εἶχες ἀφήσει. . . ἀλλ' ὄχι ! Εἶμαι πτωχός, καθὼς ὁ Ἰώβ, δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον καὶ ἔχω τὴν ἀναίδειαν νὰ σοὶ τὸ λέγω· εἶμαι ἀπότομος, αὐθάδης καὶ βάναυσος πρὸς σέ ... δὲν μοὶ μένει ἄλλο παρὰ νὰ σὲ δείρω.

— Ἀ ! καὶ τοῦτο θὰ γείνῃ.

— Ὄχι ! θὰ προφυλαχθῶ ! Ὁ διάβολος τότε δὲν θὰ σὲ ἀπέσπα ἀπὸ ἐμέ . . . Βεβαίως ἡ γυνὴ εἶνε τὸ μᾶλλον εὐφάνταστον καὶ ἰσχυρογνῶμον ὂν τῆς δημιουργίας. Καὶ ὁ ἀνὴρ εἶνε ὁ ἴδιος. Στοιχηματίζω ὅτι ποτὲ ὁ Λεφὸρ δὲν ἠγάπησε τὴν σύζυγόν του τόσον ὅσον τώρα... Εἶνε γελοῖον... καὶ λυπηρὸν συγχρόνως· ἀλλὰ τί σκέπτεσαι ;

— Τίποτε, σὲ ἀκούω.

— Εἶσαι πολὺ καλή. Ἂν τοὐλάχιστον ὠφελεῖσο ἀπὸ τὰς σοφὰς αὐτὰς παρατηρήσεις· δυστυχῶς δὲν τὸ ἐλπίζω.

— Δὲν πειράζει, ἐξακολούθει, σὲ παρακαλῶ.

— Δὲν κινῶ τὸ ἐνδιαφέρον ; Λοιπόν, ἂς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως καὶ ἴσως ἐπὶ τέλους κατορθώσω νὰ γεννηθῇ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν σου ὀλίγη φρόνησις. Εἶσαι νέα, Πουλχερία, εἶσαι ὡραία.

— Ναί, φαίνεται !

— Ὅταν σοὶ λέγω ὅτι εἶσαι ὡραία, δύνασαι κάλλιστα νὰ μὲ πιστεύσῃς. Τὸ πάθος δὲν μὲ τυφλώνει· εἶσαι πτωχὴ καὶ κερδίζεις τὸν ἄρτον σου μὲ τὴν βελόνην, καθ' ἣν ἐποχὴν σωρεία ἀνοήτων θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς καταστρεφόμενοι εἰς ἐσθῆτας με-